Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 29. júna 2016 *

„Ochranná známka Európskej únie — Námietkové konanie — Prihláška obrazovej ochrannej známky Európskej únie GROUP Company TOURISM & TRAVEL — Nezapísané skoršie národné obrazové ochranné známky GROUP Company TOURISM & TRAVEL — Relatívny dôvod zamietnutia — Uplatnenie vnútroštátneho práva — Článok 8 ods. 4 nariadenia (ES) č. 207/2009 — Dôkazy preukazujúce obsah vnútroštátneho práva — Pravidlo 19 ods. 2 písm. d) nariadenia (ES) č. 2868/95 — Nezohľadnenie dôkazov predložených pred odvolacím senátom — Voľná úvaha odvolacieho senátu — Článok 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009“

Vo veci T-567/14,

Group OOD, so sídlom v Sofii (Bulharsko), v zastúpení: D. Dragiev a A. Andreev, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: A. Folliard-Monguiral, P. Ivanov a D. Botis, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom EUIPO a vedľajší účastník v konaní pred Všeobecným súdom:

Kosta Iliev, s bydliskom v Sofii, v zastúpení: S. Ganeva, advokát,

ktorej predmetom je žaloba podaná proti rozhodnutiu štvrtého odvolacieho senátu EUIPO z 2. júna 2014 (vec R 1587/2013-4) týkajúcemu sa námietkového konania medzi Group a pánom K. Ilievom,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

v zložení: predseda komory M. Prek, sudcovia I. Labucka (spravodajkyňa) a V. Kreuschitz,

tajomník: M. Marescaux, referentka,

so zreteľom na žalobu podanú do kancelárie Všeobecného súdu 1. augusta 2014,

so zreteľom na pripomienky EUIPO k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 11. novembra 2014,

* Jazyk konania: bulharčina.

so zreteľom na vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 7. novembra 2014,

so zreteľom na repliku podanú do kancelárie Všeobecného súdu 25. februára 2015,

po pojednávaní z 15. januára 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Dňa 13. februára 2012 vedľajší účastník konania Kosta Iliev podal prihlášku ochrannej známky Európskej únie na Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) podľa nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1).

2 Prihlasovanou ochrannou známkou je nasledujúce obrazové označenie:

3 Služby, pre ktoré sa požadoval zápis, sú zaradené do tried 35, 39 a 43 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení.

4 Prihláška ochrannej známky Európskej únie bola uverejnená vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva* č. 72/2012 zo 16. apríla 2012.

5 Dňa 11. júla 2012 žalobkyňa Group OOD podala námietku podľa článku 41 nariadenia č. 207/2009 proti zápisu prihlasovanej ochrannej známky v celom jej rozsahu.

6 Na podporu svojej námietky žalobkyňa uviedla nezapísanú obrazovú ochrannú známku používanú v Bulharsku, Českej republike, Maďarsku, Poľsku a na Slovensku pre služby zaradené do triedy 39, ako je uvedené nižšie:

7 Žalobkyňa v námietke uviedla, že používala nezapísanú ochrannú známku od roku 2003 pre služby autobusovej prepravy v Bulharsku, Českej republike, Maďarsku a na Slovensku. Uviedla, že na základe vládnej licencie prevádzkuje pravidelnú autobusovú linku medzi Sofiou (Bulharsko) a Prahou (Česká republika), a predložila množstvo dokumentov na podporu svojej námietky.

8 Rozhodnutím zo 14. júna 2013 námietkové oddelenie zamietlo námietku podanú žalobkyňou a zaviazalo ju na náhradu trov konania. Predovšetkým uviedlo, že žalobkyňa nespresnila príslušné vnútroštátne právo, z ktorého vychádzala a podľa ktorého mohlo byť v dotknutých členských štátoch zakázané používanie prihlasovanej ochrannej známky, ani o ňom nepredložila dôkazy.

9 Dňa 16. augusta 2013 žalobkyňa podala na EUIPO odvolanie proti rozhodnutiu námietkového oddelenia na základe článkov 58 až 64 nariadenia č. 207/2009.

10 Rozhodnutím z 2. júna 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) štvrtý odvolací senát EUIPO odvolanie zamietol. V podstate sa domnieval, že žalobkyňa v priebehu námietkového konania nepredložila dôkazy označujúce vnútroštátne právo, ktoré sa uplatňuje. Pripomenul, že žalobkyňa bola povinná uviesť a preukázať, že v členských štátoch uvedených v jej námietke existovala ochrana nezapísaných ochranných známok, ako aj z toho vychádzajúce právo domáhať sa vyhlásenia neplatnosti neskoršej ochrannej známky alebo zakázať jej používanie. Žalobkyňa bola takisto údajne povinná oznámiť EUIPO uplatňujúce sa právne normy, aby mohol vyhodnotiť osobitné podmienky upravené každou z týchto noriem.

11 Pokiaľ ide konkrétne o uvedenú nezapísanú bulharskú ochrannú známku, odvolací senát sa domnieval, že podmienky stanovené pravidlom 19 ods. 2 nariadenia Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 303, 1995, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189) neboli splnené, keďže dokumenty predložené žalobkyňou počas námietkového konania neobsahovali nijaký odkaz na bulharské vnútroštátne právo. Pokiaľ ide o odkaz na tri právne ustanovenia v zhrnutí dôvodov odvolania, odvolací senát usúdil, že boli uvedené oneskorene, keďže k požadovanému uvedeniu právnych východísk musí dôjsť v určenej lehote v priebehu námietkového konania. Určenie dôvodov výhrad podľa neho nemožno odložiť až do štádia odvolania.

12 Pokiaľ ide konkrétne o § 12 ods. 6 bulharského zákona Zakon za markite i geografskite označenija (zákon o ochranných známkach a označení pôvodu), na ktorý žalobkyňa odkazuje v dôvodoch odvolania zo16. augusta 2013, odvolací senát konštatoval, že žalobkyňa uviedla jedine text § 12 ods. 1 tohto zákona bez toho, aby predložila pôvodné bulharské znenie alebo preukázala, že uvedený text pochádza z úradného a spoľahlivého zdroja. Navyše pripomenul, že ako vyplýva z tabuľky s názvom „[Vnútroštátne] práva, ktoré predstavujú ‚skoršie práva' v zmysle článku 8 ods. 4 [nariadenia č. 207/2009]", tvoriacej prílohu k smerniciam o konaní pred EUIPO, nezapísané ochranné známky boli v Bulharsku chránené len pod podmienkou, že sú všeobecne známe, pričom žalobkyňa v prejednávanej veci údajne nikdy neuviedla všeobecnú známosť skoršej ochrannej známky.

13 V každom prípade podľa odvolacieho senátu článok 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 sa v prejednávanej veci neuplatňoval, keďže jednoduché citovanie niekoľkých vnútroštátnych ustanovení bez presného uvedenia ich zdroja a bez predloženia úradného textu týchto ustanovení nemôže predstavovať uvedenie skutočností a dôkazov v zmysle tohto článku.

Návrhy účastníkov konania

14 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal EUIPO a vedľajšieho účastníka konania na náhradu trov konania.

15 ÚHVT a vedľajší účastník konania navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

O prípustnosti dôkazných prostriedkov predložených po prvýkrát v konaní pred Všeobecným súdom

16 V bode 29 žaloby žalobkyňa požiadala Všeobecný súd, aby z úradnej moci preskúmal dôkazy, ktoré predložila, vrátane „dodatočných" dôkazov pripojených k žalobe.

17 EUIPO sa domnieva, že dôkazy týkajúce sa bulharského, českého, maďarského a slovenského vnútroštátneho práva (príloha A 12 žaloby) sú novými dôkazmi, ktoré nesúvisia s dôkazmi, ktoré už boli predložené, a Všeobecný súd by ich nemal zohľadniť.

18 Pokiaľ ide o rozhodnutie č. 3170 Administrativen săd Sofija-grad (Správny súd v Sofii, Bulharsko) z 12. mája 2014 (príloha A 13 žaloby), EUIPO tvrdí, že vzhľadom na to, že toto rozhodnutie bolo vydané po vyhlásení napadnutého rozhodnutia, nesúvisí s predmetom prejednávanej veci, a preto nie je relevantné.

19 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že cieľom žalôb podaných na Všeobecný súd je preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odvolacích senátov EUIPO v zmysle článku 65 nariadenia č. 207/2009. Úlohou Všeobecného súdu preto nie je opätovne preskúmať skutkové okolnosti vzhľadom na dôkazy predložené po prvýkrát v konaní pred ním [rozsudky z 19. novembra 2008, Rautaruukki/ÚHVT (RAUTARUUKKI), T-269/06, neuverejnený, EU:T:2008:512, bod 20, a z 25. júna 2010, MIP Metro/ÚHVT – CBT Comunicación Multimedia (Metromeet), T-407/08, EU:T:2010:256, bod 16].

20 Je nepochybné, že ako vyplýva z judikatúry, ani účastníkom konania, ani samotnému Všeobecnému súdu by sa nemalo brániť, aby sa pri výklade vnútroštátneho práva, na ktoré odkazuje právo Európskej únie (pozri bod 26 nižšie), ako je to v prejednávanej veci, inšpirovali okolnosťami vychádzajúcimi z vnútroštátnej právnej úpravy, judikatúry alebo právnej vedy, keďže nejde o vytýkanie odvolaciemu senátu, že nezohľadnil skutkové okolnosti z konkrétneho vnútroštátneho rozsudku, ale o uvedenie rozsudkov alebo právnej vedy na podporu dôvodu založeného na nesprávnom uplatnení ustanovenia vnútroštátneho práva odvolacím senátom [rozsudok z 28. októbra 2015, Rot Front/ÚHVT – Rakhat (Маска), T-96/13, EU:T:2015:813, bod 15 a citovaná judikatúra]. Nič to nemení na skutočnosti, že dokumenty obsahujúce ustanovenia vnútroštátnej právnej úpravy predložené v prílohe A 12 žaloby nie sú dôkazmi vychádzajúcimi z vnútroštátnej právnej úpravy, ktorými sa môže inšpirovať Všeobecný súd pri výklade vnútroštátneho práva v zmysle judikatúry citovanej vyššie, ale že sú dôkazmi, ktorých cieľom je zistiť obsah vnútroštátneho práva, ktoré sa uplatňuje v zmysle pravidla 19 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2868/95 [pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2014, CEDC International/ÚHVT – Underberg (Tvar stebla trávy vo fľaši), T-235/12, EU:T:2014:1058, point 24].

21 Za týchto okolností je potrebné dokumenty predložené v prílohe A 12 žaloby a uvedené v bode 17 vyššie, ktoré žalobkyňa nepredložila v rámci správneho konania, vyhlásiť za neprípustné. Je teda potrebné spresniť, že preskúmanie zákonnosti sa uskutoční výlučne s ohľadom na dôkazy, ktoré boli predložené v správnom konaní a ktoré sú súčasťou spisu EUIPO [rozsudok z 15. júla 2014, Łaszkiewicz/ÚHVT – Capital Safety Group EMEA (PROTEKT), T-576/12, neuverejnený, EU:T:2014:667, bod 25].

22 Z rovnakého dôvodu Všeobecný súd nebude môcť zohľadniť informácie týkajúce sa podmienok uplatňovania bulharskej právnej úpravy uvedené v replike. Replika totiž obsahuje informácie týkajúce sa uplatňujúceho sa bulharského práva, ktoré neboli predložené v rámci správneho konania pred EUIPO.

23 Pokiaľ ide o prílohu A 13 žaloby obsahujúcu rozhodnutie č. 3170 Administrativen săd Sofija-grad (Správny súd v Sofii) z 12. mája 2014, je potrebné vyhlásiť ju za prípustnú. Toto rozhodnutie bolo totiž vydané pred prijatím napadnutého rozhodnutia, ale po tom, čo žalobkyňa predložila svoje posledné vyjadrenie pred odvolacím senátom, a vzhľadom na krátkosť času uplynutého medzi prijatím uvedeného rozhodnutia a prijatím napadnutého rozhodnutia nemožno vylúčiť, že žalobkyňa sa nemohla oboznámiť s uvedeným rozhodnutím pred prijatím napadnutého rozhodnutia.

O veci samej

24 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení článku 76 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, druhý na porušení článku 76 ods. 2 uvedeného nariadenia a tretí na porušení článku 8 ods. 4 rovnakého nariadenia.

25 Keďže tvrdenia žalobkyne v rámci jej žalobných dôvodov sa prekrývajú, Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať ich spoločne.

26 Podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 držiteľ iného označenia ako zapísanej ochrannej známky môže namietať proti zápisu ochrannej známky Únie, ak toto označenie súčasne spĺňa štyri podmienky: toto označenie sa musí používať v obchodnom styku; musí mať väčší, ako len lokálny význam; právo na toto označenie muselo byť získané v súlade s právnou úpravou Únie alebo členského štátu, v ktorom sa označenie používalo pred podaním prihlášky ochrannej známky Únie; a nakoniec, toto označenie musí priznávať jeho majiteľovi možnosť zakázania použitia neskoršej ochrannej známky [rozsudok z 21. januára 2016, BR IP Holder/ÚHVT – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, EU:T:2016:23, bod 19 a citovaná judikatúra]. Tieto podmienky sú kumulatívne. Ak teda označenie nespĺňa niektorú z týchto podmienok, nie je prípustná námietka, ktorá by sa zakladala na existencii

nezapísanej ochrannej známky alebo iných označení používaných v obchodnom styku v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 [rozsudok z 30. júna 2009, Danjaq/ÚHVT – Mission Productions (Dr. No), T-435/05, EU:T:2009:226, bod 35].

27 Prvé dve podmienky, teda podmienky týkajúce sa použitia a významu uvádzaného označenia, ktorý musí byť väčší ako len lokálny, vyplývajú zo samotného znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009, a musia sa teda vykladať v duchu práva Únie. Nariadenie č. 207/2009 teda stanovuje jednotné pravidlá týkajúce sa použitia týchto označení a ich dosahu, ktoré sú v súlade so zásadami, ktorými sa riadi systém zavedený týmto nariadením [rozsudok z 24. marca 2009, Moreira da Fonseca/ÚHVT – General Óptica (GENERAL OPTICA), T-318/06 až T-321/06, EU:T:2009:77, bod 33].

28 Naproti tomu z formulácie „pokiaľ podľa práva členského štátu, ktorým sa riadi dané označenie“ vyplýva, že dve ďalšie podmienky uvedené následne v článku 8 ods. 4 písm. a) a b) nariadenia č. 207/2009 sú podmienkami stanovenými nariadením, ktoré sa na rozdiel od predchádzajúcich posudzujú vzhľadom na kritériá stanovené právom, ktorým sa riadi uvádzané označenie. Tento odkaz na právo, ktorým sa spravuje uvádzané označenie, je úplne odôvodnený, keďže nariadenie č. 207/2009 priznáva označeniam mimo systému ochrannej známky Európskej únie možnosť odvolávať sa na ne proti ochrannej známke Európskej únie. Preto výlučne právo, ktorým sa riadi uvádzané označenie, umožňuje zistiť, či toto označenie predchádza ochrannej známke Európskej únie a či môže odôvodniť zákaz používania neskoršej ochrannej známky (rozsudok z 24. marca 2009, GENERAL OPTICA, T-318/06 až T-321/06, EU:T:2009:77, bod 34). V súlade s článkom 76 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 bremeno dokazovania, že táto posledná uvedená podmienka je splnená, je na strane namietateľa v konaní pred EUIPO (rozsudok z 29. marca 2011, Anheuser-Busch/Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, bod 189).

29 Na to, aby sa uplatnili ustanovenia článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 207/2009, je potrebné zohľadniť najmä uvedenú vnútroštátnu právnu úpravu a súdne rozhodnutia vydané dotknutým členským štátom. Na základe toho je namietateľ povinný preukázať, že predmetné označenie patrí do pôsobnosti práva uvádzaného členského štátu a že umožňuje zakázať používanie neskoršej ochrannej známky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. marca 2011, Anheuser-Busch/Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, bod 190).

O povinnosti predložiť dôkaz o uplatňujúcom sa vnútroštátnom práve

30 Žalobkyňa tvrdí, že odvolací senát mal konštatovať aj iné príslušné vnútroštátne ustanovenia než § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu.

31 EUIPO sa domnieva, že odvolací senát správne zdôraznil porušenie povinnosti upravenej v pravidle 19 nariadenia č. 2868/95, podľa ktorej v prípade námietky vychádzajúcej z existencie skoršieho práva v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 musí namietateľ predložiť dôkaz o nadobudnutí tohto práva, jeho trvaní a rozsahu ochrany tohto práva. Dôsledkom porušenia tejto povinnosti je v zmysle pravidla 20 ods. 1 nariadenia č. 2868/95 zamietnutie námietky ako nedôvodnej.

32 Podľa pravidla 19 nariadenia č. 2868/95:

„1. [EUIPO] poskytne namietajúcej strane príležitosť predložiť fakty, dôkazy a argumenty na podporu svojich námietok, alebo doplniť akékoľvek fakty, dôkazy a argumenty, ktoré už boli predložené podľa pravidla 15 ods. 3 v lehote, ktorú určil a ktorá je najmenej 2 mesiace a začína sa dňom začatia námietkového konania…

2. V lehote uvedenej v odseku 1 namietajúca strana predloží aj dôkaz existencie, platnosti a rozsahu ochrany svojej staršej známky, ako aj dôkaz svojej oprávnenosti podať námietky. Namietajúca strana predloží najmä tento dôkaz:

…

d) ak sa námietky zakladajú na staršom práve podľa článku 8 ods. 4 nariadenia [č. 207/2009], dôkaz o jeho nadobudnutí, trvaní a rozsahu ochrany tohto práva;

…

3. Informácia a dôkaz uvedený v odsekoch 1 a 2 je v jazyku konania alebo je preklad priložený. Preklad sa predkladá v lehote stanovenej na predloženie pôvodného dokumentu.

4. [EUIPO] neberie do úvahy písomne predložené dokumenty alebo ich časti, ktoré neboli predložené alebo ktoré neboli preložené do jazyka konania v lehote, ktorú stanovil [EUIPO].“

33 Pravidlo 19 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2868/95 kladie na namietateľa bremeno predložiť EUIPO nielen dôkazy preukazujúce, že v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ktorej uplatnenia sa domáha, spĺňa požadované podmienky na to, aby mohol namietať proti zápisu ochrannej známky Európskej únie na základe skoršieho práva, ale aj dôkazy preukazujúce obsah tejto právnej úpravy [pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. októbra 2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, bod 30 a citovanú judikatúru].

34 Z toho vyplýva, že práve žalobkyni vo svojom postavení namietateľa prislúchalo predložiť EUIPO dôkazy preukazujúce obsah vnútroštátnej právnej úpravy. V dôsledku toho na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, v prípade neexistencie akéhokoľvek tvrdenia alebo dôkazu v tomto zmysle predloženého účastníkmi konania EUIPO nie je povinný z úradnej moci zhromaždiť dôkazy o uplatňujúcom sa vnútroštátnom práve.

35 Na podporu svojej námietky žalobkyňa uviedla obrazové označenie používané ako nezapísaná ochranná známka v Bulharsku, Českej republike, Maďarsku, Poľsku a na Slovensku, a ako vyplýva z bodu 7 napadnutého rozhodnutia, predložila mnoho dôkazov o používaní nezapísanej ochrannej známky. Nepredložila však nijaký dôkaz o uplatňujúcej sa vnútroštátnej právnej úprave.

36 Z tohto dôvodu námietkové oddelenie zamietlo námietku a pripomenulo povinnosť namietateľa predložiť EUIPO dôkazy preukazujúce obsah vnútroštátnej právnej úpravy, ktoré umožňujú namietať proti zapísaniu ochrannej známky Európskej únie.

37 Pokiaľ ide o skoršie práva v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 založené na nezapísaných českých, maďarských, poľských a slovenských ochranných známkach, je potrebné konštatovať, že žalobkyňa neuviedla v priebehu správneho konania nijaké ustanovenie vnútroštátneho práva týchto členských štátov. Odvolací senát preto správne usúdil v bodoch 28 až 32 napadnutého rozhodnutia, že žalobkyňa v podstate nepreukázala obsah právnej úpravy týchto členských štátov, a v dôsledku toho zamietol námietku založenú na týchto právach.

38 Pokiaľ ide naproti tomu o skoršie právo v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 založené na nezapísanej bulharskej ochrannej známke, je potrebné uviesť, že žalobkyňa vo svojom zhrnutí odvolacích dôvodov predloženom pred odvolacím senátom 16. augusta 2013 odkázala na tri ustanovenia bulharského práva vrátane § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu v zmenenom a doplnenom znení, podľa ktorého námietka môže vychádzať z nezapísanej ochrannej známky používanej v hospodárskom styku v Bulharsku.

39 Predtým, než sa posúdi, či si žalobkyňa splnila svoju povinnosť vyplývajúcu z pravidla 19 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2868/95 týkajúcu sa preukázania obsahu bulharskej právnej úpravy, je potrebné preskúmať otázku, či odvolací senát mohol zohľadniť tieto dôkazy predložené po prvýkrát až v konaní pred ním.

O možnosti odvolacieho senátu zohľadniť dôkazy o vnútroštátnom práve predložené po prvýkrát v konaní pred ním

40 Ako bolo uvedené v bode 38 vyššie, žalobkyňa až v zhrnutí dôvodov odvolania po prvýkrát uviedla tri ustanovenia bulharského práva vrátane § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu.

41 V rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu žalobkyňa tvrdila, že odvolací senát nemá nijakým spôsobom zakázané zohľadniť § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu, ktorý bol pred ním uvedený. V tejto súvislosti sa opiera o možnosť odvolacieho senátu zohľadniť skutočnosti a dôkazy predložené oneskorene.

42 EUIPO tvrdí, že odvolací senát môže prijať oneskorene predložené dôkazy iba vtedy, ak „sprievodné okolnosti“ mohli odôvodniť omeškanie žalobkyne pri predložení týchto dôkazov. V prejednávanej veci pritom podľa neho neexistujú okolnosti, ktoré by bránili žalobkyni predložiť nevyhnutné dôkazy o uplatňujúcej sa vnútroštátnej právnej úprave. Rovnako, právna otázka, aby EUIPO rozhodol, či je potrebné zohľadniť dôkazy predložené po uplynutí lehoty, je údajne nastolená iba v prípade dodatočných dôkazov slúžiacich výlučne na podporu alebo objasnenie dôkazov, ktoré už boli predložené v lehote.

43 Článok 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 stanovuje, že EUIPO nemusí vziať do úvahy skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastníci konania neuviedli alebo nepredložili včas.

44 V tejto súvislosti podľa ustálenej judikatúry zo znenia článku 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 vyplýva, že pokiaľ nie je stanovené inak, predloženie skutočností a dôkazov účastníkmi konania zostáva spravidla možné aj po uplynutí lehôt, ktorým je takéto predloženie podľa ustanovení nariadenia č. 207/2009 podriadené, a že nič nezakazuje EUIPO zohľadniť skutočnosti a dôkazy, ktoré boli takto oneskorene označené alebo predložené, t. j. po uplynutí lehoty stanovenej námietkovým oddelením a v danom prípade po prvýkrát pred odvolacím senátom (rozsudok z 18. júla 2013, New Yorker SHK Jeans/ÚHVT, C-621/11 P, EU:C:2013:484, bod 30; pozri tiež rozsudok z 11. decembra 2014, Tvar stebla trávy vo fľaši, T-235/12, EU:T:2014:1058, bod 44 a citovanú judikatúru).

45 So spresnením, že EUIPO sa „môže“ v podobných prípadoch rozhodnúť, že nezoberie takéto dôkazy do úvahy, uvedené ustanovenie v skutočnosti priznáva EUIPO pri rozhodovaní o tom, či je, alebo nie je potrebné zobrať tieto dôkazy do úvahy, širokú mieru voľnej úvahy, pričom svoje rozhodnutie v súvislosti s touto otázkou musí odôvodniť (rozsudky z 13. marca 2007, ÚHVT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, bod 43, a z 18. júla 2013, New Yorker SHK Jeans/ÚHVT, C-621/11 P, EU:C:2013:484, bod 23).

46 Je pravda, že pravidlo 20 ods. 1 nariadenia č. 2868/95 stanovuje, že „ak až do uplynutia lehoty uvedenej v pravidle 19 ods. 1 namietajúca strana nedokázala existenciu, platnosť a rozsah ochrany svojej staršej ochrannej známky alebo staršieho práva ani svoje oprávnenie podať námietky, námietky sa zamietnu ako neopodstatnené“.

47 V zmysle pravidla 50 ods. 1 tretieho pododseku nariadenia č. 2868/95 však v prípade, ak je odvolanie zamerané proti rozhodnutiu námietkového oddelenia, odvolací senát obmedzí preskúmanie odvolania na skutočnosti a dôkazy predložené v lehote, ktorú stanovilo námietkové oddelenie, ak odvolací senát

nedospeje k záveru, že by sa mali vziať do úvahy nové alebo ďalšie skutočnosti a dôkazy podľa článku 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2013, Rintisch/ÚHVT, C-120/12 P, EU:C:2013:638, bod 31).

48 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor najmä rozhodol, že zohľadnenie oneskorene predložených skutočností a dôkazov EUIPO, ak má rozhodovať v rámci námietkového konania, môže byť odôvodnené najmä vtedy, ak sa EUIPO na jednej strane domnieva, že oneskorene uvedené skutočnosti môžu byť skutočne relevantné, pokiaľ ide o výsledok námietok, ktoré boli pred ním podané, a na druhej strane, že štádium konania, v ktorom došlo k tomuto oneskorenému predloženiu, a okolnosti, ktoré ho sprevádzajú, nebránia tomuto zohľadneniu (pozri rozsudok z 3. októbra 2013, Rintisch/ÚHVT, C-120/12 P, EU:C:2013:638, bod 38 a citovanú judikatúru).

49 V prejednávanej veci odvolací senát v bode 22 napadnutého rozhodnutia uviedol, že odkazy na tri bulharské právne ustanovenia v zhrnutí dôvodov odvolania boli oneskorené, keďže požadované uvedenie právneho základu sa musí predložiť v stanovenej lehote počas námietkového konania. Podľa odvolacieho senátu určenie dôvodov výhrad nebolo možné odložiť až do štádia odvolania pred ním.

50 Lehota stanovená pravidlom 19 ods. 1 nariadenia č. 2868/95 na predloženie informácií vyžadovaných pravidlom 19 ods. 2 písm. d) rovnakého nariadenia pritom podľa neho uplynula 13. decembra 2012.

51 Pokiaľ ide o článok 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, odvolací senát v bode 25 napadnutého rozhodnutia usúdil, že sa v každom prípade neuplatňuje, keďže neexistovali „skutočnosti a dôkazy“ v zmysle tohto ustanovenia.

52 Pokiaľ ide v tejto súvislosti najskôr o tvrdenie EUIPO, že odvolací senát mohol prijať oneskorene predložené dôkazy týkajúce sa existencie a rozsahu ochrany skoršieho práva iba vtedy, ak „sprievodné okolnosti“ mohli odôvodniť omeškanie, je potrebné konštatovať, že Súdny dvor vo svojom rozsudku z 3. októbra 2013, Rintisch/ÚHVT (C-120/12 P, EU:C:2013:638, bod 39), skutočne uviedol, že v danom prípade odvolací senát musel uplatniť svoju voľnú úvahu reštriktívne a mohol pripustiť oneskorené predloženie dôkazov len vtedy, ak okolnosti, ktoré ho sprevádzali, mohli odôvodniť oneskorenie odvolateľa týkajúce sa jemu prináležiacemu vykonávaniu dôkazov. Súdny dvor potvrdil ako kritérium reštriktívneho uplatnenia voľnej úvahy odvolacieho senátu skutočnosť, že odvolateľ mal presne poznať dokumenty, ktoré bol povinný predložiť na podporu svojej námietky, keďže boli presne a vyčerpávajúcim spôsobom vymenované v pravidle 19 ods. 2 písm. a) bode ii) nariadenia č. 2868/95.

53 V prejednávanej veci však na rozdiel od pravidla 19 ods. 2 písm. a) bodu ii) nariadenia č. 2868/95 pravidlo 19 ods. 2 písm. d) rovnakého nariadenia nevymenúva presne a vyčerpávajúcim spôsobom dokumenty, ktoré sa majú predložiť na podporu námietky vychádzajúcej z článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009. Toto posledné uvedené ustanovenie totiž uvádza iba povinnosť predložiť dôkaz o nadobudnutí skoršieho práva, jeho trvaní a rozsahu jeho ochrany v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 bez akéhokoľvek spresnenia.

54 Rovnako, ako vyplýva zo spisu, príloha k listu EUIPO z 1. augusta 2012, ktorý predovšetkým uvádza, že lehota na dokázanie existencie skorších práv uplynie 13. decembra 2012, sa obmedzila na spresnenie, že v prípade námietky vychádzajúcej z článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 je potrebné najmä preukázať obsah vnútroštátneho práva.

55 Na rozdiel od skutkových okolností uvedených v rozsudku z 3. októbra 2013, Rintisch/ÚHVT (C-120/12 P, EU:C:2013:638, bod 39), pri žalobkyni v prejednávanej veci sa teda nepredpokladalo, že by mala presne poznať dokumenty, ktoré bola povinná predložiť na podporu svojej námietky.

56 V dôsledku toho je potrebné usudzovať, že podmienky uvedené v rozsudku z 3. októbra 2013, Rintisch/ÚHVT (C-120/12 P, EU:C:2013:638), sa v prejednávanej veci neuplatňujú a že voľná úvaha odvolacieho senátu v súvislosti s možnosťou zohľadniť oneskorene predložené skutočnosti a dôkazy, upravenou v článku 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, sa nemala uplatňovať reštriktívne.

57 Pokiaľ ide následne o tvrdenie EUIPO, že otázka zohľadnenia dôkazov predložených po uplynutí lehoty je nastolená iba v prípade dodatočných dôkazov slúžiacich na podporu alebo objasnenie dôkazov, ktoré už boli predložené v lehote, v každom prípade je potrebné uviesť, že odkazy na tri ustanovenia bulharskej právnej úpravy uvedené žalobkyňou v jej zhrnutí dôvodov odvolania pred odvolacím senátom nie sú úplne novými dôkazmi a musia sa považovať za súčasť dôkazov, ktorých cieľom je preukázať nadobudnutie nezapísanej bulharskej ochrannej známky, jej trvanie a rozsah jej ochrany. Ako bolo konštatované v bode 35 vyššie, určité dôkazy s cieľom preukázať existenciu, platnosť a rozsah ochrany nezapísanej skoršej ochrannej známky boli predložené počas konania pred námietkovým oddelením (pozri bod 7 napadnutého rozhodnutia).

58 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že pravidlo 19 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2868/95 nevymenúva presne a vyčerpávajúcim spôsobom dôkazy preukazujúce existenciu, platnosť a rozsah ochrany skoršieho práva v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009, ktoré je namietateľ uvádzajúci takéto právo povinný predložiť EUIPO. V dôsledku toho sa relevantná vnútroštátna právna úprava môže považovať za jednu z okolností predstavujúcich dôkaz o nadobudnutí, trvaní a ochrane skoršieho práva v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009.

59 Napokon, ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, odvolací senát v každom prípade neuplatnil svoju voľnú úvahu, a to ani reštriktívne. Obmedzil sa na tvrdenie, že odkazy na bulharské vnútroštátne ustanovenia boli oneskorené a že určenie základu výhrad nebolo možné odložiť až do štádia odvolania.

60 Pokiaľ ide o stanovisko odvolacieho senátu uvedené v bode 25 napadnutého rozhodnutia a zopakované zo strany EUIPO pred Všeobecným súdom, podľa ktorého citovanie ustanovení bulharskej právnej úpravy žalobkyňou bez toho, aby presne uviedla jej zdroj, bez citovania úradného textu a bez predloženia dôkazov o existencii týchto noriem nemožno považovať za tvoriace skutočnosť alebo dôkaz v zmysle článku 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, je potrebné usudzovať, že toto stanovisko, ktoré je okrem iného nepodložené, je zjavne nesprávne. Článok 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 totiž umožňuje EUIPO nevziať do úvahy skutočnosti a dôkazy, ktoré účastníci konania neuviedli alebo nepredložili včas. Odkaz na ustanovenia bulharskej právnej úpravy je pritom nepopierateľne uvedený v tomto ustanovení, ktoré žalobkyňa namietala pred odvolacím senátom. Aj za predpokladu, že tento odkaz nie je dostatočný na to, aby boli splnené povinnosti žalobkyne v súvislosti s preukázaním vnútroštátnej právnej úpravy, nič to nemení na tom, že odvolací senát mal uplatniť svoju voľnú úvahu.

61 Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci odvolací senát nemohol platne dospieť v bode 22 napadnutého rozhodnutia k záveru, že odkazy na tri ustanovenia vnútroštátneho práva boli uvedené oneskorene, bez toho, aby uplatnil svoju voľnú úvahu. Odvolací senát teda pochybil, keď neuplatnil svoju voľnú úvahu, ktorú pritom mal, a neodôvodnil ňou svoje odmietnutie zohľadniť odkazy na bulharské právo, ktoré mu boli predložené. Odvolací senát tým porušil článok 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, ako aj pravidlo 50 ods. 1 tretí pododsek nariadenia č. 2868/95.

O otázke, či si žalobkyňa splnila povinnosť predložiť dôkazy týkajúce sa vnútroštátneho práva v zmysle pravidla 19 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2868/95

62 Žalobkyňa tvrdí, že v napadnutom rozhodnutí chýba odôvodnenie umožňujúce zistiť, prečo by sa voči prihlasovanej ochrannej známke nemal uplatniť článok 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 napriek skutočnosti, že predložila dôkazy o používaní rovnakého označenia a že uviedla ustanovenia § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu.

63 Podľa jej názoru odvolací senát nesprávne usúdil, že vnútroštátne ustanovenie, ktoré uviedla, t. j. § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu, sa uplatňuje na všeobecne známe ochranné známky a viaže sa na článok 8 ods. 5 nariadenia č. 207/2009.

64 Odvolací senát pri svojom posudzovaní vnútroštátneho práva z úradnej moci údajne vyvodil nesprávne závery o jeho obsahu, čím porušil povinnosť určenia *ex offo* a striktného uplatnenia vnútroštátneho práva členských štátov upravenú v článku 76 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 a judikatúre Súdneho dvora.

65 EUIPO sa domnieva, že odvolací senát správne zdôraznil porušenie povinnosti upravenej v pravidle 19 nariadenia č. 2868/95, podľa ktorej v prípade námietky vychádzajúcej z existencie skoršieho práva v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 musí namietateľ predložiť dôkaz o nadobudnutí tohto práva, jeho trvaní a rozsahu ochrany tohto práva. Dôsledkom porušenia tejto povinnosti je v zmysle pravidla 20 ods. 1 nariadenia č. 2868/95 zamietnutie námietky ako nedôvodnej.

66 Rovnako ako odvolací senát aj EUIPO vytýka žalobkyni, že uviedla právne normy bez toho, aby špecifikovala ich presný zdroj a citovala úradný text v bulharčine, a že nepredložila výňatok z *Dăržaven vestnik* (bulharský Úradný vestník), oficiálnej zbierky vnútroštátnych zákonov, komentárov a judikatúry.

67 Ako už bolo uvedené v bode 38 vyššie, žalobkyňa vo svojom zhrnutí dôvodov odvolania predloženého pred odvolacím senátom predovšetkým citovala § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu v zmenenom a doplnenom znení. Táto citácia obsahuje takisto odkaz na uverejnenie v *Dăržaven vestnik*, ako aj deň nadobudnutia účinnosti tohto ustanovenia, t. j. 3. október 2011. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že v prípade námietky podanej držiteľom nezapísanej ochrannej známky používanej v obchodnom styku na území Bulharskej republiky nemožno zapísať nijakú ochrannú známku, ktorej prihláška bola podaná až po tom, čo sa nezapísaná ochranná známka používala v obchodnom styku.

68 Pokiaľ ide o informáciu uvedenú v článku 67 vyššie, je potrebné pripomenúť, že odvolací senát usúdil, že žalobkyňa citovala jedine text § 12 ods. 1 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu, a to bez toho, aby predložila pôvodné bulharské znenie alebo preukázala, že uvedený text pochádza zo spoľahlivého a úradného zdroja a že toto ustanovenie sa malo nedávno uplatňovať. Odvolací senát s odkazom na tabuľku pripojenú k smerniciam o EUIPO (pozri bod 12 vyššie) konštatoval, že nezapísané ochranné známky boli v Bulharsku chránené len pod podmienkou, že sú všeobecne známe, a že žalobkyňa v prejednávanej veci nikdy neuviedla všeobecnú známosť skoršej ochrannej známky.

69 Po prvé je potrebné konštatovať, že ani nariadenia č. 207/2009 a 2868/95, ani judikatúra nestanovujú spôsob, ako sa má preukazovať obsah vnútroštátnej právnej úpravy. Odvolací senát by preto nemal vyžadovať, aby žalobkyňa predložila výňatok z *Dăržaven vestnik* alebo úradný bulharský text, najmä vzhľadom na to, že jazykom konania pred EUIPO je angličtina.

70 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že dôkazy týkajúce sa vnútroštátneho práva vyžadované od žalobkyne mali umožniť EUIPO správne a jednoznačne identifikovať uplatňujúce sa právo. Tieto informácie týkajúce sa uplatňujúcej sa právnej úpravy musia umožniť EUIPO pochopenie a uplatnenie obsahu tejto právnej úpravy, podmienok udelenia ochrany a jej rozsahu, ako aj umožniť prihlasovateľovi uplatnenie jeho práva na obhajobu. Na dosiahnutie týchto cieľov pritom nie je nevyhnutný text právnej úpravy pochádzajúci z úradného zdroja.

71 Po druhé je potrebné uviesť, že odvolací senát v bode 6 napadnutého rozhodnutia nesprávne identifikoval ustanovenie uvedené žalobkyňou ako § 12 ods. 1 zákona ochranných známkach a označení pôvodu. Ako vyplýva zo zhrnutia dôvodov odvolania pred odvolacím senátom, žalobkyňa citovala § 12 ods. 6 tohto zákona, pričom spresnila, že ide o „ďalšiu“ možnosť namietať proti prihláške ochrannej známky oproti možnosti upravenej v § 12 ods. 1 uvedeného zákona.

72 Po tretie odvolací senát rovnako nesprávne v bode 8 napadnutého rozhodnutia usúdil, že žalobkyňa sa po prvýkrát oprela o § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu v dodatočnom oznámení z 25. marca 2014.

73 Ako už bolo uvedené v bode 38 vyššie, žalobkyňa uviedla toto ustanovenie vo svojom zhrnutí dôvodov odvolania podaného na odvolací senát 16. augusta 2013.

74 Ako navyše vyplýva zo spisu a najmä z bodu 24 napadnutého rozhodnutia, dodatočné oznámenie je zo 16. apríla, nie z 25. marca 2014.

75 Po štvrté je potrebné uviesť, že odvolací senát v bode 23 napadnutého rozhodnutia vzhľadom na skutočnosti, ktoré pred ním uviedla žalobkyňa, nemohol dospieť k záveru, že nezapísané ochranné známky boli v Bulharsku chránené len pod podmienkou, že sú všeobecne známe, s odkazom jedine na tabuľku vnútroštátnych právnych úprav pripojenú k smerniciam o EUIPO. Text § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu, ako ho predložila žalobkyňa, totiž nespomína všeobecnú známosť nezapísanej ochrannej známky ako jednu z podmienok vyžadovaných na to, aby držiteľ takejto ochrannej známky mohol namietať voči zápisu novej ochrannej známky. Odvolací senát okrem toho neanalyzoval túto poslednú uvedenú otázku.

76 Rovnako napriek tomu, že samotný EUIPO vo svojich písomných podaniach uvádza, že tabuľka pripojená k smerniciam o jeho činnosti nie je „prameňom práva“ a nie je nevyhnutne aktualizovaná, odvolací senát sa odvolal na túto tabuľku pri tvrdení, že nezapísané ochranné známky boli v Bulharsku chránené len pod podmienkou, že sú všeobecne známe. Vyslovil toto konštatovanie napriek tomu, že ako sám konštatoval v bode 23 napadnutého rozhodnutia, ustanovenie uvedené žalobkyňou bolo uplatnené nedávno.

77 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že pokiaľ ide o príslušné orgány EUIPO, Súdny dvor uvádza, že im prislúchalo posúdiť právnu silu a význam dôkazov predložených namietateľom s cieľom zistiť obsah pravidla vnútroštátneho práva, ktorého sa dovoláva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, bod 35 a citovanú judikatúru).

78 Keďže uplatnenie vnútroštátneho práva môže viesť k zachovaniu existencie dôvodu zamietnutia prihlášky ochrannej známky Európskej únie, javí sa nevyhnutné, aby EUIPO a Všeobecný súd mohli predtým, než vyhovejú námietke voči prihláške takejto ochrannej známky, overiť relevantnosť skutočností uvádzaných navrhovateľom v súvislosti s tým, že mu prislúcha dokázať obsah tohto vnútroštátneho práva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, bod 41).

79 Za okolností, keď môže byť EUIPO vyzvaný, aby zohľadnil najmä vnútroštátne právo členského štátu, v ktorom sa skoršie právo, na ktorom sa zakladá námietka, využíva na ochranu, sa musí *ex offo* prostriedkami, ktoré považuje za užitočné na tento účel, oboznámiť s vnútroštátnymi právnymi predpismi daného členského štátu, ak sú takéto informácie potrebné na posúdenie podmienok uplatnenia relatívneho dôvodu zamietnutia zápisu a najmä vecnej správnosti predkladaných skutkových okolností alebo dôkaznej sily predložených dokumentov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, bod 45). Táto povinnosť oboznámiť sa z úradnej povinnosti s vnútroštátnym právom zaväzuje EUIPO za predpokladu, že už má k dispozícii informácie týkajúce sa vnútroštátneho práva, buď vo forme tvrdení týkajúcich sa jeho obsahu, alebo dôkazov poskytnutých v rámci diskusie, o ktorých sa tvrdí, že majú dôkaznú silu [rozsudok z 20. marca 2013, El Corte Inglés/ÚHVT – Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, bod 41].

80 V prejednávanej veci pritom odvolací senát nielenže nepreveril relevantnosť dôkazov o vnútroštátnom práve predložených žalobkyňou, ale ich tiež odmietol s odkazom na zdroj informácií, ktorý sa v danom prípade ukázal ako nepresný.

81 Ak mal odvolací senát pochybnosti o vernosti reprodukcie, uplatňovaní alebo výklade § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu uvedeného žalobkyňou, bol povinný uplatniť svoju preverovaciu právomoc.

82 Za týchto okolností a vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 79 vyššie bol EUIPO v rámci svojej preverovacej právomoci povinný využiť všetky dostupné prostriedky, aby sa oboznámil s uplatňujúcim sa vnútroštátnym právom a vykonal podrobnejšie skúmania obsahu a rozsahu ustanovení uvádzaného vnútroštátneho práva z hľadiska tvrdení predložených žalobkyňou, a to buď z úradnej povinnosti, alebo vyzvaním žalobkyne, aby podložila informácie o bulharskom vnútroštátnom práve, ktoré pred ním predložila (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. októbra 2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, bod 35).

83 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené, je potrebné usudzovať, že odvolací senát nemohol odmietnuť odkaz na § 12 ods. 6 zákona o ochranných známkach a označení pôvodu uvedený žalobkyňou v jej zhrnutí dôvodov odvolania vzhľadom na dôvody uvedené v bode 23 napadnutého rozhodnutia a bez toho, aby uplatnil svoju preverovaciu právomoc.

84 V dôsledku toho je potrebné vyhovieť tejto žalobe a zrušiť napadnuté rozhodnutie bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné výhrady predložené žalobkyňou.

O trovách

85 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

86 Keďže EUIPO a vedľajší účastník konania nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené rozhodnúť, že znášajú svoje vlastné trovy konania, a uložiť im povinnosť nahradiť trovy konania žalobkyne v súlade s jej návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie štvrtého odvolacieho senátu Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) z 2. júna 2014 (vec R 1587/2013-4) sa zrušuje.**

2. **EUIPO a pán Kosta Iliev znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Group OOD.**

Prek Labucka Kreuschitz

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 29. júna 2016.

Podpisy